

الگوی نظام آموزش در طراحی معماری

پریا نریمانی^{۱*}، مسعود یوسفی تذکر^۲

۱- دانشجوی دکتری تخصصی گروه معماری، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران (pariya.narimani@yahoo.com)

۲- استادیار گروه معماری، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران (myousefy61@gmail.com)

چکیده

در عصر حاضر ضرورت توجه به آموزش طراحی معماری، در عرصه بازار کار بیش از پیش ثابت شده است. اما علی رغم اهمیت این موضوع توجه به ایجاد نظام آموزشی موفق و برنامه ریزی شده در دانشکده های معماری نادیده گرفته شده است، چرا که در دانشکده های معماری، نظام آموزش تمرکز اصلی بر روی مباحث نظری و تئوری معماری دارد و دانشجویان معماری کمتر با مسائل عملی در طراحی معماری مواجه هستند. بنابراین آگاهی لازم پیرامون کار عملی طراحی معماری در فارغ التحصیلان این رشته ایجاد نمی شود. در این مقاله سعی بر آن است با استفاده از رویکرد توصیفی- تحلیلی و مطالعات کتابخانه ای به مفاهیم نظام های آموزش معماری و مشکلات پیرامون آن پرداخته شود. و به دنبال راه حلی برای کار عملی دانشجویان معماری باشد. با توجه به ضرورت شناخت و آموزش عملی دانشجویان معماری در راستای ارتقاء کیفیت طراحی معماری، جایگاه این مهم را مورد بررسی قرار می دهد. یافته های پژوهش حاضر می تواند جهت ارتقاء کار عملی آموزش معماری مورد توجه قرار گیرد.

واژه های کلیدی: آموزش معماری، طراحی، معماری، مشکلات آموزش

۱- مقدمه

آموزش معماری مخصوصا طراحی معماری در دنیا یکی از بحث های مهم و چالش برانگیز است. شیوه آموزش در درس طراحی معماری از اهمیت فراوانی برخوردار است لذا فرایند آموزش طراحی معماری باید مورد توجه قرار گیرد. "معماری، حرفه ای پویا، نوآورانه و به طور مداوم متنوع است" [۱]. آموزش عبارتند از: تابع تعلیم کردن به قصد به وجود آوردن اجرای موثرتر. بدیهی است آموزش ضعیف، یعنی آنکه، نتیجه آن اجرای موثر نباشد [۲]. آموزش معماری به منظور توانمند نمودن دانشجویان جهت خلق فضاهایی سه بعدی برای فعالیتهای بشری و یا فراهم آوری محیطی بهتر برای جوامع بشری است [۳]. مقالات و نوشته های متعددی را می توان در ارتباط با آموزش طراحی معماری ملاحظه نمود که برخی مرتبط با فرایند طراحی [۴]. برخی نیز مرتبط با بازنگری در روند آموزشی می باشند [۵]. روشهای طراحی با توجه به نیازهای فرهنگی یک جامعه و نیز تحت تاثیر روشهای آموزشی همواره در حال تغییر می باشند. در روزگاران گذشته، آموزش طراحی از طریق انتقال اطلاعات و تجربیات اساتید کارآزموده به شاگردان آنها و اغلب به صورت شفاهی از نسل دیگر بوده است. ابتدا در قرن پانزدهم میلادی، تحت تاثیر مراوده ای که بین دو معمار و مجسمه ساز ایتالیایی، لورنزو مدیچی و لئونباتیستا آلبرتی، بر سر اهمیت تئوری در طراحی معماری مدیچی را بر آن داشت تا برای اثبات اهداف خود مدرسه خصوصی را تحت عنوان آکادمی فلورانس تاسیس نماید. نفوذ گسترده رنسانس در ایتالیا و فعالیت هنرمندان چیره دست آن زمان، همچون لئوناردو داوینچی و میکل آنژ، باعث تداوم و گسترش آکادمی فلورانس به سوی کشور فرانسه گردید. از اینرو، لوئی چهاردهم در قرن هفده میلادی آکادمی سلطنتی معماران را تاسیس نمود. البته دیری نپایید که در اوایل قرن هیجده میلادی و پس از انقلاب کبیر فرانسه، مدرسه هنرهای زیبا،